

08 — Моји су непријатељи бисери расути по целом свету

„Дани су ми претворени у пакао, а ноћи у бесане ноћи.“
Стендал

Из дневника Кркомира Мучибабића, датум тај и тај:

Мислим да се ових дана навршава четири месеца од почетка мог прогањања. То јест — прогањања мене, да будем прецизнији. Колико видим, последњи унос сам унео пре више од два месеца. Ово тешко да уопште може да се назове дневником. Двомесечник би било примереније. Али, да не трошим простор безвезе. Покушаћу укратко да опишем шта се дешавало у међувремену.

Прво и најбитније — напустио сам стан. Тамо више не могу да живим, јер су се против мене окренули и људи који ме знају. Кад сам свратио до газдарице да посудим мало шећера, почела је да урла на мене и маши ножем претећим покретима. Бурашковић је покушао да ме прегази бициклом — стварно јадно, признајем, мислим ко је још успео да неког убије бициклом? Али рачуна се намера, а у њу не може бити ни најмање сумње — Бурашковићево деловање било је усмерено у смеру моје елиминације. Чак и погледи деце у суседству су некако друкчији, злокобни...

И даље не знам зашто ме гоне. Никог нисам увредио, нити сам коме учинио шта нажао, да не кажем нешто горе. У новинама су ме оцрнили као најгоре ђубре, као каквог ратног злочинца, а сви

ти чланци своде се на понављање „Мучибабић је овакав и онакав“, без икаквог конкретног навода о мојој кривици. Углавном, мотивисан тим мотивима, спаковао сам кофере и упутио се на периферију, где сам пронашао један леп мали станчић за становање. Газди сам дао лажно име, а изглед сам тако променио да ме ни рођена наврбаба не би препознала — браду сам обријао, а носим и перику док ми коса довољно не порасте. Уместо наочала сада користим контактна сочива.

Лепо је овде, али немам илузија да ће све то дуго да потраје. Новца имам врло мало, можда за два или три месеца, а после... Једина нада ми је да неким чудом откријем шта се дешава и поправим ствари, али појма немам како то да урадим. Ја нисам херој који може да се носи сам против свих — ја сам само рачуновођа у пореској управи. Пре или касније неко ће ме препознати, а онда је крај... свет ће наставити да функционише као и пре, само што мене више неће бити у њему.

Ненад ми је последња нада. Сутра ћу му отићи до њега и изложити му свој проблем. Не знам ко би други могао да ми помогне. А можда ми се све ово причињава? Можда сам заправо ЈА луд? Али не, не, то је немогуће... знам шта сам видео и ту нема места никаквој сумњи!

Из дневника др Ненада Хаџикарамуламехмедбашићбеговића, дан после датума тог и тог:

Данас ми Кркомир долази у посету. Видно је узнемирен. Сматра да су се сви људи (?) напрасно окренули против њега и да

планирају да му нанесу зло. Спомиње неке текстове у новинама и вести на ТВ-у. Ја то врло ретко пратим и немам појма шта се дешава.

Да је у питању неко други, био бих одушевљен овим случајем параноје доведене до савршенства. Али овако, моје срце је испуњено тугом и само туга станује у мом срцу, јер ми је особа која је скренула врло блиска. Покушаћу да откријем шта је узрок томе. Надам се да још могу да помогнем... ах, неко звони, биће да је то он! Хитам да отворим врата...

Из дневника К. Мучибабића:

Стигао сам код Ненада. Пут је био врло стресан. Језа ме је хватала од сваког случајног погледа, а кад ме је нека џурица питала колико је сати, замало нисам гласно вриснуо наспред улице. Срећом, успео сам да се саберем и са напросто невероватном концентрацијом одговорим „десет и петнаест“.

Обећао сам Ненаду да ћу му показати један од чланака који говоре о мени и те новине сам понео са собом.

Из дневника др Ненада Х.:

Не желим да закерам — врло ми је драго што видим Кркомира и страишно тешко због проблема које има — али морам признати да његово понашање оставља доста простора за напредак. При уласку једва да ме је поздравио, а сада, уместо да разговара са

мном, ухватио се тештера и нешто пискара све у 16!

Из дневника К. Мучибабића:

Може бити да сам погрешно што сам дошао код Ненада. Мој проблем га очигледно ни најмање не интересује. Уопште не жели да прича са мном — уместо тога, константно нешто бележи у некакву бележницу. Не желим више да губим време, показашу му новине и да завршимо с тим...

Чланак из новина тих и тих, датум неки тамо:

За данашње виђење Кркомира Мучибабића у Западној Вирџинији испоставило се да је било лажна узбуна. Подсећања ради, једна девојчица је током играња са вршњацима на рубу шуме приметила необичну прилику сличну њему. Одмах је обавестила родитеље, који су обавестили њеног учитеља, који је обавестио полицију, која је обавестила шерифа, који је обавестио ФБИ, који се консултовао са Интерполом и на лице места је одмах послата екипа за хватање и елиминацију (људи). Испоставило се, међутим, да је у питању био најобичнији Јети.

Без обзира на овај тренутни неуспех, наши апсолутно феноменално обавештени извори блиски Пентагону тврде да је хапшење те гњиде и моралног отпада само питање дана. Тада ће људски род моћи да одахне јер му над главом више неће висити Мучибабићев мач. Та одурна креатура, која је починила толико зла, биће коначно кажњена по својим заслугама.

Из дневника К. Мучибабића:

Знао сам! Овај Ненад није никакав друг. Током читања текста више пута је погледао према мени врло сумњичавим погледом пуним сумње. Када је завршио, отишао је до кухиње и вратио се са пластичном кесом за отпатке. Мислио сам да хоће да почисти сто, али он је скочио на мене и почео да ме дави том кесом! Једва одбијам његове нападе док ово пишем. Очигледно је да више ником не могу да верујем и ако се извучем одавде, до краја живота мораћу да живим самотњачки живот у стилу Гризли Адамса.

Из дневника др Ненада Х.:

Морам под хитно да убијем Кркомира! Он је опасност за целу планету! Ма колико ми био драг, ако могу да бирам између његовог живота и судбине људске расе, радије бирам ово друго. Размишљао сам да му ископам адамову јабучицу ножем, али пролио бих превише крви на тепих. Зато сам се одлучио за кесу за отпатке — настојаћу да га усмртим једноставним гушењем. Међутим, ево, он одбија да сарађује, отима се и док ово пишем, контрола над кесом ми лагано измиче...

09 — Birokratske kancelarije i obično ludilo

Batica upravo dobija otkaz. Dovde je svet kakav poznajemo, loš i crknut, a odavde je kapitalizam i nema morala. Gleda svinjskim očima, ljubi stope nadređenim kretenima, takvi uvek dobiju nešto, po višicu, stimulaciju ili nogu u dupe. Njemu sledi poslednje, a prvo i nije hteo, samo je tako pičkolik i ljigav od svevišnje majke. Naše.

— Mislim, i nije kao da nam je nešto žao, tako to ide, ti si jada, bruka, gmaz... — kaže Ješa kovrdzave kose, direktor koji insistira da ga zovemo Gospod — Sramota koju nećemo trpeti, kapiraš, ne želimo, ne moramo...

A bruder moli, batrga se po podu, trešti koješta, puzi do Gospoda, skida mu krokodilske cipele, ljubi mu stopala, liže prste, kopa sebi očurde:

— Nemoj Gospode, leba ti, nemoj rodnog ti drveta, uradi mi sve što hoćeš samo ne to — i onda priča nešto na maternjem a Gospod se zgrožava, u paničnom grču pokazuje Nemcu gorili da ga izbacii, žuti Švajger priđe bruderu, samelje mu prste.

— Ne! — i bezruki bruder ponovo se koprcia, prostre se po patosu, gmiže ka Gospodu; Gospod ga prezrivo posmatra, znoji mu se čelo, sruči se u fotelju koja se uzrujala pod njegovom tristakilnom težinom. Švajger ga šutne iz Gospodnje kancelarije i zalupi vrata. Bruder počne da trči hodnikom, buši glavom zidove, naiđem, pa ga pitam:

— Je li, koj je tebi kurac?

On umre. Umre tu preda mnom bez stida, samo izvrne oči i sklopi poderane kapke. Spale mu radničke papuče. Meni se propisno otme jauk i sklizne jedna suza niz obraz, obrišem je pa potrčim kod Ješe. Mahnito lupam na vrata, udaram nogom, ceo zvezdani, jevrejski dekor popada na zemlju, vrata se sruše. Razvičem se zblanutom Švajgeru: